

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΓΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Μία θεοσοφιστικὴ διάλεξις. — Ἡ ἐν Ἀθήναις γυναικεῖα δρᾶσις. — Ἑλληνὶς ἰατρός. — Καὶ ὑπὲρ ἄλλων προσφύγων. — Ἡ τέχνη εἰς τοὺς ναοὺς. — Ἡ ἀθλιότης τῶν ραπτριῶν ἐν Γερμανίᾳ (ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου). — Χωρὶς παιδί (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Παπαδοπούλου). — Ἡ θέρμανσις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Ὁ Λομπρόζο περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικός. — Ὀνειρον-πραγματικότης ἐκ τῶν τῆς Henri Greville (ὑπὸ κ. Μαρίας Σκληροῦ). — Παρθεναγωγεία. Θέατρον. Ἀλληλογραφία. Συναγῆ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις μιᾶς διαλέξεως θεοσοφιστικῆς, ἣτις ἔγεινε προχθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» ἀπὸ τρεῖς Ἀμερικανίδας κυρίας καὶ τρεῖς κυρίους συμπολίτας τῶν.

Μὴ ἀνησυχῆς σὺ ἢ τὸσον συντηρητικὴ, ἢ φοβουμένη τὰς νέας ιδέας καὶ τὰ νέα μεταρρυθμιστικὰ συστήματα, διότι δὲν ἔχω σκοπὸν οὔτε θεοσοφιστικὰς θεωρίας νά σου ἀναπτύξω ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε νά ζητήσω νά προσηλυτίσω τινὰ εἰς τὴν νέαν αὐτὴν θρησκευτικὴν αἵρεσιν, ὡς ἀτόπως τὴν ἀπεκάλεσε φανατικὴ τις ἀκρόατρις.

Εἰς τὴν διάλεξιν αὐτὴν ἔλαβον τὸν λόγον καὶ αἱ τρεῖς κυρίαὶ καὶ οἱ τρεῖς κύριοι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσῶ» μοὶ ἐνεθύμισε τὰς Ἀμερικανικὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ γυναικεῖα φωνὴ ἠκούετο πάντοτε περισσότερον τῆς ἀνδρικής, εἰς τὰς ὁποίας αἱ ῥήτορες μετέδιδον τὸν ἐνθουσια-

σμόν τῶν εἰς τὰ πλήθη, συνεχίνου καὶ συνεκλόνιζον τὰς καρδίας, προεκάλουν δάκρυα καὶ χειροκροτήματα φρενιτιώδη.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ προχθὲς. Ὁμίλησαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐναλλάξ. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἠκούσθησαν περισσότερον, ἐχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδέστερον. Οἱ ἰδιεῖς τῶν λόγων δὲν διετύπων μόνον σκέψεις καὶ ιδέας ἀλλ' ἐξωτέρεικεον καὶ αἰσθηματὰ εὐγενῆ καὶ μεγάλα, ἐν οἷς ἠκτινοβόλει ἡ αὐταπάρνησις, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις.

Ἐπειτα, φίλη, ἢ ἐπὶ τὸσους αἰῶνας δουλεῖα τῆς γυναικός, ἐὰν ὑπῆρξε δι' αὐτὴν κατὰ τὰ ἄλλα τὸσον ἐπιζήμιος, τὴν ἐφωδίασεν ὅμως μὲ τὸ πολύτιμον ἐφοδιον τῆς γλυκύτητος, τῆς ὑπομονῆς, τῆς μακροθυμίας, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δεξιότητος τοῦ νὰ περιβάλλῃ ὅ,τι λέγη μὲ χαρίεσσαν πάντοτε καὶ ἐπαγωγὸν χροιάν, νὰ ἐπιζητῆ λαλοῦσα τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀκροατοῦ τῆς, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ πείθῃ, νὰ συγκινή πολὺ περισσότερον τοῦ ἀνδρός, τοῦ λαλοῦντος κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ πνεῦμα.

Τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ ὅλα τὰ νέα συστήματα, ὅλαι αἱ νέαι ιδέαι, ὅχι μόνου ἐχουν σηματοφόρους γυναῖκας, ἀλλ' ἐνῶ μεταξὺ τῶν ἀπαρτιζόντων τοιαῦτα σωματεῖα μελῶν ὑπάρχουν ἀνδρικαὶ ἐξοχότητες καὶ μεγαλοφυαί, αἱ γυναῖκες ὅμως προΐστανται αὐτῶν, αὐταὶ διευθύνου καὶ διοικοῦν, αὐταὶ προεδρεύου καὶ ἄρχου.

Τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ καὶ τῆς θεοσοφιστικῆς ομάδος, ἣτις περιέρχεται τὸν κόσμον καὶ κηρύττει τὴν ἀδελφότητα καὶ ἀγάπην καὶ φιλανθρωπίαν προΐσταται γυνή, ἡ κ. Αἰκατερίνη Τέγκλεῦ, ὡς γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ ἰδρύτρια τοῦ ἀπὸ τοῦ 1875 λειτουργοῦντος τούτου σωματείου, ἢ εἰς Ἀμερικὴν ἀποκατασταθεῖσα ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη Ρωσσίας κυρία Μπλαβόσκη.

Καὶ μήπως γυνὴ δὲν προΐσταται τοῦ μεγάλου διεθνούς σωματείου τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας καὶ δὲν φέρῃ αὐτὴ

τόν βαθμὸν στρατάρχου, νεαρά ἔτι καὶ ὠραία ἡ maréchale Booth, ἡ διοικοῦσα τόσας χιλιάδας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ ἐκτελοῦσα καὶ καθήκοντα θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ συγχρόνως; Καὶ μήπως τῶν πλείστων σωματείων καὶ ἐταιριῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν προΐστανται γυναῖκες, κατορθοῦσαι πάντοτε ὑπέρτερα τῶν συντρόφων των ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου;

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχον δίκαιον ἔστω σοὶ ἔλεγον, ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἴμεθα ἡ ὀπισθοφυλακή, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐφύλαξε διὰ τὰς δυσχερεῖς τῶν κοινωνιῶν περιπτώσεις· ὅτι εἴμεθα ἡ ἀνεκμετάλλευτος δύναμις, ἡ ἐνέχουσα τόσα στοιχεῖα ζωτικότητος καὶ δράσεως, ἥτις θέλει χρησιμοποιοῦν ἐπὶ τέλους πρὸς ὄφελος καὶ σωτηρίαν τῆς πσυχούσης ἀνθρωπότητος.

Βλέπεις, φίλη μου, ὅτι δὲν ἔλεγον ὑπερβολὴν, ἀλλ' οὔτε, ὡς πολλοὶ νομίζουν, πρεσβεύουσα τοῦτο, ὑποτιμῶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Βεβχίως καὶ ἀναγνωρίζω καὶ ἐνοῶ ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔχων ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὴν τῆς φυσικῆς ἰσχύος ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐκ ταύτης πλήρη ἐλευθερίαν καὶ χειροκρέτησιν, δύναται νὰ πράξῃ πολλὴν περισσότερα τῆς φυτικῆς ἀσθενεστέρως συντρόφου του. Ἀλλὰ γνωρίζω ἀπ' ἐτέρου ὅτι ὑπολογίσας τὰς δυνάμεις του πολλὴ ἀνωτέρως τοῦ πρᾶγματικῶ ἔκκαμεν ὑπερφυτικὴν κατάχρησιν αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπορροῦσης ἐλευθερίας καὶ χειροκρετητέως του· ὅτι κατὰ φυσικὸν κανόνα ἡ μεγάλη κατκτόνησις ἐπέφερε καὶ μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ὅτι εἶναι φυτικὸν νὰ ἐφθασεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα μόνος, καθ' ἣν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῇ εἰς τὸ ἔργον του πρὸς τῆς ἀκμαιότητος καὶ ἀχρησιμοποίητου μέχρι τοῦδε δυνάμεως τῆς γυναικός.

Τώρα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ τῆς γυναικὸς τὰ πρῶτα βήματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι στερεά, διότι ὡς πᾶσα ἀδρῆκὴ δύναμις τιθεμένη κατ' ἀρχῆς εἰς κίνησιν δὲν κανονίζεται τεκτικῶς καὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἀλλὰ μετὰ τὰς πρώτας ἀνωμάλους καὶ ἀτάκτους κινήσεις ἐπέρχεται ἡ φυσικὴ καὶ κανονικὴ αὐτῆς λειτουργία, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ θὰ δοκιμαθῇ καὶ θὰ δοκιμασθῇ μέχρις οὗ κανονισθῇ τὴν ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας καὶ τοὺς νέους βιωτικούς καὶ κοινωνικούς ὁρους δράσεως τῆς.

Ὅπως δὴποτε τὸ εὐχάριστον εἶναι ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔγεινε καταληπτῆ. Ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅσον περισσότερο ἀνεπτυγμένος καὶ μορφωμένος εἶναι, τόσον καὶ τὴν ἐννοεῖ καὶ τὴν ἐπιδοκιμαζέει. Ὅτι ἡ γυνὴ εἰς τὰ πρῶτά της βήματα ἔκαμε θαύματα, καὶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον, μεθ' ὅλον τὸ ἀσύνθητες τῆς εἰς τὴν δημοσιότητα δράσεώς της, κατώρθωσε νὰ μείνῃ γυνὴ, δηλαδὴ τρυφερά, καλή, ἐπιεικὴς, φιλόφρων, φιλόκαλος, χάριμα τοῦ οἴκου καὶ παράγων ἐνταυτῷ εὐεργετικὸς τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς εὐημερίας.

Ἡ παρ' ἡμῖν γυναικεία δοῦσις.

Ἡ δεσποινὶς Καλαποθάκη

Ἄλλ' ὅ,τι εἶναι εὐχάριστον, φίλη μου, εἶναι ἡ εὐκολία μεθ' ἧς ἔγεινε καὶ ἐδῶ εἰς ἡμᾶς ἀποδεκτὴ ἡ νέα αὕτη φάσις τῆς γυναικείας δράσεως. Ποῖος θὰ ἐπίστευε ποτε ὅτι λαὸς μέχρι τῆς χθὲς δοῦλος εἰς τὸν δεσποτικώτερον τῶν τυράννων, τὸν θεωροῦντα τὴν γυναῖκα ὡς εὐτελὲς σκεῦος καὶ ἄθυρμα ἡδονῆς, θὰ ἀνεπτύσσετο τόσον ταχέως, εἰς βαθμὸν ὥστε ἐκ τῶν πρώτων προθύμως καὶ νὰ ἐννοῆ καὶ νὰ ἐνστερνίζετο τὰς προοδευτικὰς

αὐτὰς ἰδέας; Εἰς διάστημα δὲ μίαις μόλις δεκαετίας τόσον νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ θεωρῇ τὴν γυναῖκα πνευματικῶς ἴσην πρὸς τὸν ἀνδρα, ὥστε καὶ τὰς θύρας τοῦ Πανεπιστημίου νὰ τῆ ἀνοίξῃ εὐρείας, καὶ νὰ τὴν τιμᾷ καὶ τὴν ἀναγνωρίζῃ ὡς ἐπιστήμονα πρώτης δυνάμεως.

Ὡς πρόσφατον παράδειγμα τῆς τοικυτῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τιμῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμονα γυναῖκα ἔχω νὰ σοὶ ἀναφέρω τὴν ἐδῶ ἐπισημονικὴν δράσιν τῆς δόκτορος δος Καλαποθάκη. Σὺ, ἡ ὁποία τὴν ἐγνώρισες καὶ τὴν ἐξετίμησες, δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μάθῃς ἀπὸ ἐμὲ οὔτε πόσον ἐμβριθῆς καὶ σοφὴ εἶναι ὡς ἐπιστήμων, οὔτε πόσον εὐγενῆς, ἀγαθὴ, γενναία καὶ μετρίοφρων ὡς γυνὴ. Ἀριστοῦχος τῶν ἐκεῖ Πανεπιστημίων, ἠρίστευσε καὶ εἰς τὰς ἐδῶ ἐξετάσεις της, χωρὶς δὲ νὰ καμῆ οὔτε θόρυβον, οὔτε ρεκλάμας κατώρθωσε νὰ ἐλύσῃ ἀμέριστον καὶ ἀπερίριστον τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Δὲν ὑπάρχει νομίζω γυνὴ ἀνεπτυγμένη πάσχουσα, ἢ ἡττηρονοῦσα τὰ ἀσθενοῦντα μικρὰ της, ἡ ὁποία νὰ μὴ προσιμᾷ τὴν δα Καλαποθάκη πνευτικῶς ἄλλου ἱατροῦ. Ἐξ ἴσου εὐγενῆς πρὸς πτωχὰς καὶ πρὸς πλουσίας, ἐξ ἴσου γλυκεῖα καὶ εὐπροσῆγορος πρὸς παιδάκια καὶ πρὸς γυναῖκας, θεραπεία τοῦ φυσικοῦ πόνου ὡς ἀνακουφίζει τοὺς ἠθικοὺς κλονισμοὺς, εἰς οὓς ὑπόκειται πάντοτε ὁ ἀλγὼν καὶ ὑπὸ τὸ πρῆσμα τῶν πόνων του ἀτενίζων τὴν ζωὴν.

Περιττὸν νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ὅλα αἱ ξένοι, αἱ ἐπίσκεπτόμενοι τὴν πόλιν μας, τὴν δα Καλαποθάκη προτιμῶσιν ὡς ἱατρόν, διότι ἡ φήμη της ὑπερεπήδησεν ἤδη τὰ στενὰ τοῦ τόπου μας ὅρια καὶ διακλαεῖ τὰς ἐπιτυχίας της Ἑλληνίδος ἱατροῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Φαντάσου ὅτι ἐσχάτως ἐθεράπευεν ὑπέργρων Ἀγγλίδα, παρεπιδημοῦσαν εἰς τὴν πόλιν μας, πάσχουσαν ὑπὸ χρονίου πονημάτος τῆς καρδίας καὶ τῶν νεφρῶν καὶ προσβληθεῖσαν ταυτοχρόνως ὑπὸ διπλῆς πνευμονίας. Οὐδεὶς ἤλπιζεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ σωθῇ. Καὶ ὅμως ἡ δὲς Καλαποθάκη τὴν ἔσωσε. Τὸ ὠραῖον δὲ ἦτο, ὅτι ἡμέραν τινα κρίσιμον ἡ Ἑλληνὶς ἱατρὸς ἐζήτησε νὰ προσκαλέσῃ ἱατρικὸν συμβούλιον, ἀλλ' ἡ φανατικὴ ὑπὲρ τοῦ φύλου της Ἀγγλίδος ἐδήλωσεν, ὅτι τότε μόνον θὰ ἐδέχετο τὴν συγκρότησιν ἱατρικοῦ συμβουλίου, ἐὰν εὐρίσκετο ἐδῶ καὶ ἄλλη κυρία ἱατρὸς. Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν ἀρεπιδήμει κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐδῶ Ἀμερικανὶς ἱατρός, μεθ' ἧς ἡ δεσποινὶς Καλαποθάκη κατήρτισε τὸ Συμβούλιόν της.

Φαντάσου, φίλη μου, εἰς Ἀθήνας συμβούλιον ἱατρικὸν, ἀποτελούμενον μόνον ἀπὸ γυναικῶν ἱατροῦς καὶ ἀποβαίνοντα νικηφόρα εἰς τοιαύτας ἰσχυρὰς καὶ ἐπικινδύνους νόσους. Δὲν εἶναι τοῦτο θράμβος διὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι γυναικεῖον ζήτημα; Δὲν ἀποτελεῖ τὴν μεγίστην τῶν ἐγγυήσεων διὰ τὸ ἐπιστημονικὸν μέλλον τῆς Ἑλληνίδος;

Βλέπεις λοιπὸν πόσον δίκαιον εἶχον, ὅταν σοὶ ἔλεγον, ὅτι αἱ ἰδέαι σου περὶ Ἑλληνίδος ἦσαν ἐσφαλμέναι καὶ ὅτι εὐφυῆς, ζωηρὰ καὶ νοήμων ὡς εἶναι ἡ Ἑλληνὶς, πολλὰ θὰ κατορθώσῃ εἰς πάντα κλάδον καὶ πᾶν στάδιον, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ συμφωνῇ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμὸν της

Καὶ ὑπὲρ ἄλλων προσφύγων

Καὶ ἀφοῦ πᾶν ὅ,τι ἀναλάθωμεν, τὸ φέρομεν εἰς πέρας, ἀφοῦ μάλιστα ἡ φιλοφροσύνη εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον

μας, εἰς τὸ ὅποτον ἀνεκαθεν ἐπιδίδομεν καὶ τὸ ὅποτον μετὰ τόσῃς διεξάγομεν τελειότητος, διὰ τὴν νὰ μείνωμεν μόνον ἡμεῖς ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τῶν ἀτυχῶν Ἀρμενίων, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἄσυλον καὶ καταφύγιον εἰς τὴν πόλιν μας; Αἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου ἐξηγέρθησαν ὑπὲρ αὐτῶν, διὰ τὸ λοιπὸν ἡμεῖς, ὧν οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τὰ αὐτὰ ὑπέστησαν μαρτύρια νὰ μείνωμεν ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τῶν δυστυχῶν αὐτῶν;

Καὶ ὅ,τι ἔγεινε ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῆς Κρήτης δὲν εἶναι ἄρα δυνατὸν νὰ γείνη καὶ ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῆς Ἀρμενίας; Μήπως ἡ φιλοφροσύνη γινώριζει πατρίδα καὶ ἔθνη καὶ ἀπέναντι αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς γλυκεῖας θρησκείας, ἥτις μᾶς τὴν ὑπαγορεύει, δὲν εἴμεθα ὅλοι ἀδελφοί;

Νομίζω ὅτι ὀφείλομεν νὰ σχηματίσωμεν ἐν σωματεῖον, μίαν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία νὰ ἐργασθῇ ὅπως καὶ ἄσυλον ἀνθρωπίνωτον ἐξασφαλίσθῃ καὶ ἐργασία κατάλληλος παρασχεθῇ εἰς τοὺς ἀτυχεῖς τούτους πρόσφυγας.

Ἡ τέχνη εἰς τοὺς ναοὺς

Παρ' ὀλίγον νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ γραφόμενά σου ἐν σχέσει πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς Τήνου.

Μοὶ λέγεις ὅτι ἴσως δὲν ἔχουν ἄδικον οἱ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας τοῦ ναοῦ νὰ ἐμμένουν εἰς τὸ παλαιὸν καθεστῶς, ἀφοῦ ὁ λαὸς ἀρέσκειται περισσότερο εἰς τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ στολισματὰ ἢ εἰς ὠραῖαν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ὠραίας εἰκόνας.

Ἐπιτρέψέ μου νὰ μὴν εἶμαι τῆς γνώμης σου. Ἐὰν οἱ λαοὶ δὲν γεννῶνται μετὰ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τῆς Τέχνης ἀνεπτυγμένον εἰς τὰς ψυχὰς των, ἐὰν τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροφῆς, δὲν γνωρίζω παιδαγωγικὸν σχολεῖον καὶ μορφωτικὸν κέντρον διὰ τὸν λαὸν ἰσχυρότερον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ χειρῶναξ, ἡ ἐργατικὴ γυνὴ δὲν θὰ ἐπισκεφθοῦν βέβαια ποτέ των οὔτε μουσεῖα Τέχνης, οὔτε μελοδράματα καὶ μουσικὰς συναυλίας, ἵνα ἀναπτυχθῇ εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ αἶσθημα τῆς Τέχνης, ὁ ἐξευγενιστικὸς οὗτος παράγων τῆς ἀνθρωπότητος. Μένει λοιπὸν ὁ ναὸς, ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀπείρου δηλαδὴ καὶ ἀρμυνικῆς ἀνωτέρας τοῦ κόσμου ἀρχῆς. Ἐκεῖ εἰσέρχεται μετὰ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις μετὰ τὰ αὐτὰ δικαιώματα ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἀμαθής, ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ. Ἐκεῖ εἰς τὴν πηγὴν τῆς τελείας ἀρμονίας καὶ τάξεως, τῆς τελείας ἀντιλήψεως τοῦ ὑπερτάτου καλοῦ ὀφείλου ὅλα νὰ εἶναι τέλεια καὶ ἀρμονικά, χωρὶς οὐδὲν παράτονον. οὐδὲν παράχορδον νὰ πλῆττη οὔτε τὴν ἔρασιν, οὔτε τὴν ἀκοήν. Ὁ λαὸς ὡς ἀμαθής, λέγεις, εἰς οὐδὲν ἄλλο δίδει ἀξίαν ἢ εἰς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἀργυρον. Εἰς λόγος ἰσχυρότερος διὰ νὰ διασκεδασθῇ ἡ πλάνη του αὕτη, διὰ νὰ ἐννοήσῃ οὗτος ὅτι τὸ καλὸν δὲν ἔγκειται μόνον εἰς ὅ,τι λάμπει, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς ὅ,τι τιμᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καθῆκον καὶ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀγάπην. Ἡ μήπως δὲν εὐρίσκει ὅτι ὁ αἰὼν μας κατήνησεν ὑπερβολικὰ αἰὼν χρυσολατρίας, ὅπως εἶναι καιρὸς νὰ ἐπέλθῃ ἀντίληψις τις ἐκ μέρους ἀκριβῶς τῆς θρησκείας μας, ἥτις κατὰ τοῦτο ὑπερέχει ἄλλων τῶν ἄλλων θρησκείων, ἔτι διδάσκει τὴν ὀλιγάρκειαν καὶ ταπεινοφροσύνην;

Ἡ παρατήρησίς σου μοὶ ἐνεθύμισε τὴν ἀπάντησιν, ἣν μοὶ ἔδωκε κάποιος κύριος ἐκ τῶν ἐπιτρόπων ἡ γραμματέων; νομίζω, τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν παρατήρησίν μου ὅτι τὴν μοναδικὴν εἰκόνα Τέχνης καὶ ἀξίας, τὴν δωρηθεῖσαν παρὰ τοῦ Γκυζῆ εἰς τὸν ναόν, ἔχουν ἐξορίσει μακρὰν αὐτοῦ εἰς αἰθουσάν τινα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κύριοι οὗτοι συνέρχονται καὶ διαμένουν καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι Συνοδικόν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ γείνη ἡ Ἐκκλησία μουσεῖον, μοὶ εἶπεν, εἰς τὸ ὅποτον μάλιστα νὰ ὑπάρχουν εἰκόνας παριστώσαι ὑποθέσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καταλαμβάνεις; Μουσεῖον χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, μουσεῖον πρόστυχον καὶ χυδαῖον καὶ εἰδωλολατρικόν, παριστάνον φιλόργυρον καὶ τοῦ ὕλικου πλούτου λάτρην καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν καὶ τὴν ταπεινὴν παρθένον καὶ τὸν μετ' ἀσῆμων καὶ τοῦ ὄχλου ἀνθρώπων ἀνατραφέντα καὶ ζήσαντα Ἰησοῦν, δὲν βλάπτει ἐὰν γείνη ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ μουσεῖον τέχνης, μουσεῖον τῆς ὑπερτάτης ἰδέας τοῦ καλοῦ, μουσεῖον διδάσκον ἐν ταυτῷ τὴν ἀγάπην καὶ αὐταπάρνησιν καὶ τὸν πόνον καὶ τὰς δόδυνας, ἅς ὑπέστη ὁ Θεὸς μᾶς καὶ ἡ μήτηρ του καὶ οἱ ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας, μουσεῖον λαλοῦν εἰς τὰς ψυχὰς, ἀφυπνίζον τὰς καρδίας, ἐξαγνίζον τὰς διανοίας, ὅχι, δὲν θὰ γείνη ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου.

Φοβοῦμαι, φίλη μου, ὅτι μετὰ τὸν δρόμον ἔπου ἀκολουθοῦμεν, ἰδίως οἱ ἐντεταλμένοι νὰ ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, ὀδηγοῦν αὐτὸν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἀσέβειαν, εἰς τὴν εἰδωλολατρειάν. Μὴ λησμονῆς ὅτι ὁ προνομιούχος λαὸς τοῦ Κυρίου, ὅταν ἤρχισε νὰ παύῃ πιστεύων εἰς τὴν ἀληθῆ τὸν θεοῦ δύναμιν καὶ μεγαλειότητα ἀνέλυσε τὰ χρυσὰ καὶ πολυτίμα κοσμήματα τῶν γυναικῶν, ἵνα, εἰς χρυσοῦν θεὸν ἐξ αὐτῶν κατασκευασθέντα προσφέρῃ τὰς λατρείας καὶ τὰς προσευχὰς του.

Καὶ τὰς εἰδωλολατρικὰς μὲν ἐκεῖνων τάσεις διεσκεδάσεν ὁ Μωϋσῆς, κατασυντρίψας εἰς μυρία τεμάχια τὸ χρυσοῦν τοῦ θεοῦ ὁμοίωμα καὶ ὑποκλῶν εἰς ποινὰς αὐστηρηστάτας τοὺς ἀρχηγούς τῆς τοικυτῆς ἀσεβείας. Ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὸν εἰδικόν μας ὀρίζοντα τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἐξουσιῶν, ὅχι μόνον δὲν βλέπω κανένα Μωϋσεά ἐτοιμον νὰ εἰσβάλῃ μετὰ δικαίας ὀργῆς εἰς τοὺς χριστιανικοὺς ναοὺς, καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τὸν ὕπατον τοῦτον τῆς Τήνου νὰ ἐξορίσῃ ἐξ αὐτοῦ ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἰδωλολατρικὰ ἄθυρματα, νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ πυκνὰ στρώματα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ὑπὸ τὰ ὁποῖα κρύπτεται τὸ πανάμωμον σῶμα ἐκεῖνου, ἕστις ὅχι μόνον τὸν χρυσοῦν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν χλιδὴν ἀπεστρέφετο καὶ περιεφρόνει, ἀλλ' ἀκριβῶς καὶ τὴν ζωὴν του ἐθυσίασε καὶ τὰς μεγίστας τῶν ταπεινώσεων ὑπέστη, ἵνα μᾶς διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὅχι μόνον δὲν βλέπω τοιοῦτον ἀνακαινιστὴν, τοιοῦτον μεταρρυθμιστὴν, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους καὶ τοὺς προεξάρχοντας εἴτε ἐξ ὀλιγωρίας, εἴτε ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας ἐνθαρρύνοντας τὰς εἰδωλολατρικὰς ταύτας ἀρχὰς καὶ συνηθείας.

Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ δυνάμενοι, οἱ τεταγμένοι φύλακες τῶν ἱερῶν τούτων τῆς θρησκείας μας παρακαταθηκῶν σιγοῦν ἢ μᾶλλον ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀπειλοῦσαν νὰ μᾶς καταπνίξῃ χρυσολατρεῖαν, τὴν ἀσεβῶς εἰσπηδήσασαν καὶ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων ἔτι καὶ ἀντικαταστήσασαν καὶ αὐτὰς τὰς θείας

των άγιων μορφάς, άς έξεγερωμέν ημεΐς αϊ ταπεινά και άση- μοι. Μίαν τής Παναγίας εικόνα, έν άληθές ιερόν όμοίωμα της δέν είδον έντός του ναού. Παντού έξ όλων των σημείων τήν έσκέ- παζαν μετάλλα και λίθοι πολύτιμοι, παντού είς χρυσοΰς ή είς άργυροΰς φραγμός τίθεται μεταξύ των προσκνητηών και αύτης. Άντί να άτενίσης τήν Παναγίαν και να άντλήσης έλ- πίδα έκ του θείου θλέμματός της, άτενίζεις χρυσόν. Άντί να άσπασθής τήν Παναγίαν, άσπάζεσαι έν τεμάχιον χρυσοΰ. Φυσικά λοιπόν οι άμαθεΐς άνθρωποι χρυσήν γυναίκα, ύπαρξιν έκ μετάλλου, συμβολικόν του πλούτου έν δύνανται να έλλά- βουν τήν Θεομήτορα και όχι γυναίκα, άνθρωπον, τελείαν προσωποποίησιν τής άρετής και τής άγαπης και τής στοργής, πρότυπον ανθρωπίνης τελειότητος προς άπομίμησιν.

Ίδού διατί οι Έλληνες τής σήμερα εΐμεθα κατά τύπους τουλάχιστον περισσότερο είδωλολάτραι από τους προγόνους μας, οι όποιοι ως θα σου άποδειξω είς άλλην έπιστολήν μου, πολύ περισσότερο σέβας προς τήν θρησκείαν ένέπνεον είς τον λαόν και πολύ θειοτέρους έν πολλοΐς άνδεικνυσον τους ψευ- δεΐς θεούς των από τον άληθή ιδιόν μας.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΡΑΠΤΡΙΩΝ

Κατά τό λήξαν έτος ή Γερμανική βουλή διώρισεν έπιτροπήν ήτις να εξετάσῃ τά τής μισθοδοσίας των γυναικων των ένα- σχολουμένων είς τήν κατασκευήν φορεμάτων και άσπροροΰ- χων, έν Γερμανία.

Έκ τής έκθέσεως ταύτης εξάγεται ότι είς τάς μεγαλο- πόλεις και μάλιστα έν Βερολίνω, ή δυστυχία των ραπτριων είναι άπελπιστική. Αΰται μακράν τής κοινωνίας είς τρώγλας συναγελάζονται και συντροϋνται έκ του καρπού τής έργα- σίας των, όστις είναι τόσος, ώστε δέν έξαρκει ούτε τάς πρώ- τας και άπολύτους άνάγκας να θεραπεύσῃ.

Κόρη έστερημένη ιδιικής ικανότητος και οίκογενείας ή συγγενων, προς ους να καταφύγῃ (έκτός αν τύχῃ) πρὸς τό σύνθηες τυχηρά) θέλει καταστραφῇ, ως αϊ πλειονες των ό- μοίων της, ή δι' έντίμου δυστυχίας, ή δι' άτίμου άνθητικώ- τητος.

Ο πατήρ εκείνος, όστις εύρίσκεται είς τήν σκληράν άνάγ- κην ν' άποχωρισθῃ τον μονογενή υίόν του άποστέλλων αυτόν είς τον αίμακτηρόν πόλεμον, δέν πρέπει να τρομάζῃ ούτε κατά τό έν δέκατον, όσον ή μήτηρ ή άπορασίζουσα να έκ- θέσῃ τήν θυγατέρα της ως ράπτριαν έν μεγάλη πόλει, ένθα αϊ κοινωνίαί τρέφονται έκ του άσυγγνώστου έγωΐσμοΰ.

Η κυριώτερα αίτία τής γλισχρότητος τής μισθοδοσίας των ραπτριων είναι τό πολυάριθμον αυτών. Διότι τινές αυ- των εργάζονται, ουχι όπως έξασφαλίσει δι' έαυτάς ή και τάς πενομένες οίκογενείας των άρτον, άλλ' ίνα προσθέσωσι τι είς τό οίκογενειακόν εισόδημα, και κατά συνέπειαν δύναν- ται να εργασθώσιν ευθηνότερα από εκείνας, ών ή ύπαρξίς εξήρτηται ολοτελώς έκ τής εργασίας.

Έν Πρωσία και Βυττεμβέργῃ ο συναγωνισμός οΰτος φαίνε- ται όλεθριώτατος. Ο έπίτροπος του έμπορίου λέγει ότι αϊ σύζυγοι και θυγατέρες των έμπόρων, και των ύποδεεστέρων υπαλλήλων δέχονται να ράπτωσιν, ίνα δύνανται να κερδί- νωσι τι προς άγοράν ένδυμάτων τινων, τά όποια θα ήτο

αδύνατον να προμηθευθώσιν άνευ τής άτομικής εργασίας των. Τοιουτοτρόπως ύποτιμώσι τήν αξίαν τής εργασίας των πτω- χων ραπτριων.

Η λέξις «ράπτρια» προτέλκε κακίστην σημάσιαν, διότι ως έκ των άνω ρηθέντων, αϊ πικρετροπόμεναι είναι άπειρά- ριθμοι, καθόσον ουδεμία ποτέ έλήφθη φροντίς περι τής ήθι- κής καταστάσεως τής εργατικής ταύτης τάξεως.

Ο έν Βερολίνω συναγωνισμός έπηρεάζει πολύ τάς έπαρ- χίας, ένεκα τής πληθώρας των εργατριων, και τής έν γένει ύποτιμήσεως τής γυναικείας εργασίας. Το συμβούλιον του έμπορίου λέγει ότι αϊ μοδίσται φορεμάτων εύρίσκονται είς πολύ χειροτέραν κατάστασιν από τάς των άσπροροΰχων. Οί μισθοί έφθασαν είς τον κατώτερον όρον, τόσον ώστε και ή έπιτηδειότερα αυτών μόλις κερδαίνει 12—13 δραχ καθ' ή εβδομάδα. Το αυτό συμβούλιον δίδον εκτίμητην των έξόδων τής ραπτρίας ύπολογίζει ότι 13 δραχ. έξοδεύει μόνον δις λι- τήν τροφήν και στέγην· δέν περιλαμβάνει δέ ουτε πύρ, ουτε τήν φως, ουτε ένδυματα ουτε τά τόσα άλλα χρειώδη δις τήν ζωήν. Πώς λοιπόν δύνανται αύτη να συντηρηθῇ δις μόνης τής εργασίας, αν ή οίκογενεία της ή οι συγγενεΐς δέν δύνανται να τήν βοηθήσωσι; Έκ τούτου ή άπόλεια τόσων άτυχων πλκσμάτων και ή άκατάχτητος αυτών όρμη είς τήν ά- βυσσον τής άτιμίας.

Αϊ κόρη αϊ άναπτυστόμενη έν άνέτει είς τάς άγκάλας τής καλώς τακτοποιουμένης οίκογενείας των, αϊ όλίγων ή μηδέποτε σκεπτόμενη τι θα φάγωσι τήν επκύριον, χείρου· σιν αγοράζουσαι τά τόσον ωρεια πλην και τόσον ευθηνά άσπροροϋχα και φορέματα, πλην ουδόλωσ άνκλογίζονται ότι πλειστάκις ή κλωστή εκείνη υφγίνεται έκ των δακρύων, και ότι αϊ ευτελεΐς τιμαί των πωλουμένων όφείλεται είς τήν πείνκν και τήν ήθικην κατάπτωσιν των όμοίων των.

Άλλά εκεί ή Βουλή και ή Πολιτεία ένθυμοϋνται ότι υπάρ- χουν και γυναικες είς τον κόσμον και μεριμνώσι περι τής βελ- τιώσεως τής τύχης αυτών. Έδω τί γίνεται και όποια φροντίς έλήφθη ποτέ υπέρ των άτυχων αυτών υπάρξεων;

Μαριάνθη Ηλιοπούλου

Η ΑΚΛΗΡΗ

— Πόσα χρόνια έχεις τώρα παντρεμένη ;
— Τρία μόνον. — Τρία ; και παιδι κανένα ;
— Όχι. — Πως ακόμη ; κριμα τήν καυμένη
"Ακκληρη θα μείνη" δέ μοΐ μοιάζ' έμένα !

Και με περιγέλογο άπονο στο στόμα
Φεύγ' ή φιλονάδα, μα ή πωχή εκείνη
"Έχει στην καρδιά της και στο του άκόμα
Τήν πικρή τή λέξι "Ακκληρη θα μείνη"

Σ' άτακτο παιδάκι αν ποτέ το μύση
Ίστειρό να ρίψῃ ένα βλέμμα μόνο,
"Η καλή του μάνα θα να ψιθυρίση :
— "Ακκληρη ! δέν ξερείς του παιδιου τον πόνο !

Στην άγαπημένη μοναχή της φίλη
"Αν μια λέξι μόνο πῃ για τα παιδά της
Κι' απ' τ' άγαπημένα θα ν' ακούση χείλη :
— "Ακκληρη ! το ξερω δέν πορ' ή καρδιά της

Λέξι ποΐ της δίνει τόση καταφρόνια
Πάντα τήν ακούει, πάντα τήν προσιμένει
Κι' αν περάσουν μήνες, κι' αν περάσουν χρόνια
Τ' όνομά της πάντα "Ακκληρη" θα μένη.

"Οπου κι' αν γυρίση τή δειλή ματιά της
Στῆς χαρῆς τήν ώρα, στῆ θλιμμένη μέρα
Πάντα θα να πλήξη τή φτωχή καρδιά της
"Η πικρή ή λέξι :—δέν είσαι μητέρα !

Δέν είνε μητέρα ή φτωχή το ξερεί
Και γι' αυτό ους βλέπει παραπονεμένη
Και τα σωθικά της το σκληρό μαχαίρι
Σχίζει κείν' ή λέξι ή καταραμένη.

Του παιδιου τον πόνο λέτε δέν γνωρίζει
"Όμως όταν π'όρη μωσ' στην άγκαλιά της
Τα μικρά παιδά σας μυστικά δακρύζει
Και σ' αυτά χαρίζει τα θερμά φιλά της

Και το βράδυ όταν μωσ' στην προσευχή της
"Αφωτα τα χέρια τ' άδειανά σταυρώνει
Μπρος στον Πλαστοργόν της δείχνει τήν ψυχή της
Και το μυστικό της πόνο φατερώει.

"Έχει τήν καρδιά της δάκρυα γεμάτη
Κι' αν ανοίξη τότε χείλη πονεμένα
Σιγοψιθυρίζει με θολο το μάτι :
— Σὺ γενοΐ, θεέ μου, λωοσ σε μένα !

"Ω έσείς μητέρες, ποΐ τήν τυραννείτε
Τήν πικρή σας γλώσσα προς θεοΐ κρατείτε
Πόσον όπορέει μια σιγμη σκεφθῆτε
Και τήν ακληριά της δλες λυπηθήτε.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοδέρη

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Τίς έξ ύμων, άγαπηται άναγνώστραι άγνωΐ τήν γλυκεϊαν και ζωογόνον εκείνην θερμότητα, τήν αναπεμπομένην έκ του θαλπεροΰ πυρός τής έστίας, περι τήν όποϊαν συγκεντροϋμενοι πάντες, κατά τάς ψυχράς του χειμῶνος ήμέρας, καθ' άς ό βορρῆς μυχῆται, ή ή χιών τύπτει τάς ύέλους των παραθύ- ρων μας, ήμεΐς άπολαϋομεν γλυκεϊας θερμότητος, μη ένοχλούμεναι υπό του καπνοΰ των έν αυτῇ καιομένων ξύλων ; Δυνατόν να έκπλαγῆτε μαυθάνουσαι ότι οι αρχαιοι "Ελ- ληνες και Ρωμαίοι, έναντίον τής καταπληκτικής προόδου των, ουδεμίαν ιδέαν είχαν τής εύκραείας ταύτης. ήτις ση- μερον κατέστη γενική. Έν άλλαις λέξεσιν ήγνούον τάς κα- πνοδόχους

"Όπως θερμάνωσι κατ' αρχάς τά οικηματά των, μετε- χειρίζοντο άπλην πλάκα σιδηράν, τεθειμένην είς τό μέσον του δωματίου επί ύψώματος του εδάφους, προς αυτόν τον σκοπόν κατεσκευασμένου. Άλλοτε πάλιν ή ίδια αυτη πλάξ έκρέμα- το δι' αλύσεως σιδηράς ήρτημένης έκ τής όροφῆς, ήτις ήδύ- νατο να χρησιμεύση και ως κρεμαστής λύχνου ή άγγείου πε- ριέχοντός τι προς θερμάνσιν.

Ο καπνός των επί τής έστίας ταύτης καιομένων ξύλων εξήρχετο δι' όπῆς, κατεσκευασμένης επί τής όροφῆς· άλλ' ή τοιούτη του καπνοΰ διεξοδος ήτο λίαν άτελής· έπομένως

διασκορπιζόμενος έντός του δωματίου έπέφερεν όχι όλίγην ένόχλησιν είς τους έντός αυτου εύρισκομένους.

Ολίγον άργότερον μετεχειρίσθησαν κινητάς έστίας εύμε- τακομίστους, τοποθετημένκς επίσης είς τό μέσον τής οικίας, παρομοίως εκείνων αϊ όποϊαι και νυν έν χρήσει εύρίσκονται έν 'Ελλάδι, 'Ισπανία και τοΐς θερμοΐς μέρεσι τής 'Ιταλίας. Αϊ έστίαί αυται, άς οι 'Ισπανοι όνομάζουσι σήμεραν braseros. πύρκακα και ήμεΐς μαγγάλια δέν είνε ή άπλοϋν σιδηροϋν δο- χείον, περιέχον άνθρακίαν, περίξ τής όποϊας κάθηνται.

Τέλος τά άνακτορα και πολλάκις και αυται αϊ κατοικίαί του λαοΰ έθερμάνοντο. ύφ' ενός είδους κλιβάνου κατασκευα- σμένου κάτωθι του δαπέδου τής οικίας. ο όποϊος ώνομάζετο ύπόκαυστον (hypocaustum). Η θερμότης των έν αυτῷ καιομένων ξύλων, διασκορπιζομένη υπό τό εδάφος του οική- ματος έθερμάνει πῶσαν αυτου τήν επιφάνειαν. Ουδαμῶς άλλοθι συναντῶ τις βελτίωσιν των έστιων. Τά έρείπια των άνκ- καλυφθεισων σχεδόν άκροκίων πόλεων 'Ηρακλείου και Πομ- πηϊκας, πόλεων καταχωθεισων υπό τής λάσπας και τέφρας του Βεζουβίου, ως ήσαν και κατῶ τήν ώρα τής καταχώσεως των, δέν αφήνουσι ουδεμίαν άμφιβολίαν καθόσον ουδαμῶς έφάνη σωλην ειδικῶς προς έξοδον του καπνοΰ.

Έπομένως ή ύπαρξίς των καπνοδόχων των σωληνων δηλο- νότι των προς έξοδον του καπνοΰ χρησίμων είναι θεσκήως πολύ νεωτέρας έφευρέσεως. Και κατά τον μεσαιωνικόν αυτόν, είς τάς επκύλεις τής 'Ιταλίας και τής μεσημβρινῆς Γαλλίας, ο καπνός τής έστίας εξήρχετο έκ μιας όπῆς κατεσκευασμένης επί τής όροφῆς· άλλ' όμως έκ τής έστίας μέχρι τής όπῆς ταύτης μετεχειρίζοντο έν είδος σωληνος έκ πανίου (manteau d'appel). Τέλος ή χρησιμότης των καπνοδόχων δέν φρίνεται να έχῃ τήν αρχήν της. ή από τήν εποχήν τής αναγεννήσεως καθ' ήν και ήρχισαν να μεταχειρίζονται καπνοδόχους όμοίως των και νυν.

(Έκ του Γαλλικοΰ)

Ανθή Χ. Βασιλειάδου

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Ινώμν του Λομπρόζο)

Το καθήκον, όπερ επιβάλλει είς τήν γυναίκα ή κοινωνική εξέλιξις είνε ή φιλανθρωπία και τό εκπαιδευτικόν στάδιον.

Αϊ επιστημονικαι γνώσεις, ή παιδαγωγία, ή φιλολογία, ή αισθητική, ή τέχνη ή έφαρμοζομένη είς τήν βιομηχανίαν είνε κτῆμά της. Δύνανται να γείνη καλλίτερος ιατρός και καλλίτερος έφημεριδογράφος ή ο άνήθ ;

Είς τήν Αυστραλίαν, και τήν 'Αμερικην φρίνεται ότι θα προχωρήσῃ έτι μάλλον, και ότι θα συμμερισθῇ τά βάρη τής δικαιοσύνης και τής διοικήσεως του κράτους. Άλλ' έπειδή τό πρόσωπον τουτο δυνατόν να εξαλείψῃ τό τής μητρότητος, ύπερ θα είνε πάντοτε τό σπουδαιότερον δι' αυτήν, ύπαρχει φόβος ότι θα διεγείρῃ φοβερὰν αντίδρασιν.

Άλλὰ δικαιοτάτον είνε όταν τό έργον τής γυναικός θα εξισουται προς ήτό του άνδρός, να ανταμείβεται εξίσου και ουδέν έχνος να ύφίσταται είς τό μέλλον τής άδίκου ύποδου- λώσεως τής γυναικός, ήν βλέπομεν παρκατεινομένην και ση- μερον είς τά λατινικά φυλα.

(Κατά τό Γαλλικόν)

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοδέρη

ΟΝΕΙΡΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Β'.

Ἐνῷ ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην. του τὸ παρελθόν, ὁ Λαυρέντιος, ἡσθάνετο διεγειρομένην ἐν ἑαυτῷ βαθεῖαν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Βεβέταν, ἥτις τόσον ἐμετρίασε τὸ πένθος του καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἔκαμε δι' αὐτήν. Αἱ πηγαὶ ρέουσι διεννοεῖτο, ἀπενίζων ρύακα, χωρὶς νὰ φροντίζη τις δι' αὐτὰς καὶ ποτίζουσιν ἐπὶ γενεὰς γενεῶν τοὺς ταύρους, οἵτινες πάλιν διαδέχονται ἀλλήλους· διατὶ τότε, ἐνῷ ἡ εὐμενὴς γῆ παρέχει ἀενάως χόρτον δροσερὸν καὶ ὕδωρ, τὰ πικρὰ νὰ μένωσιν ἀνευ μητρὸς καὶ τὰ ἀρνία ἀνευ τροφῆς; Ἀκτινῆς τινες προέβαλον ἀπὸ τῶν νεφῶν, ἅτινα ἔφρουγον βραδέως, ρίπτοντα τὴν σκιάν των ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ὁ ἰδιοκτήτης ἔστη μεταξὺ δύο λευκακωνῶν. ἐστήριξε τὴν ράχιν ἐπὶ φηγοῦ διγλωτῆς καὶ θεωρῶν περὶ αὐτὸν παρεδόθη εἰς σκέψεις· ἡ γλικρότης τοῦ ἀνέμου καὶ ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας τῷ ἐπέφεραν νάρκη, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη, ἀλλὰ καὶ καθ' ὕπνον ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ τὰς βοσκὰς καὶ τὰ κτήνη, ἅτινα καὶ πρὸ μικροῦ τὸν ἀπασχόλου, μετὴν δικαστῶν ὅτι ἤδη ἔβλεπε πάντα ταῦτα ἀφθονώτερα καὶ πολυπληθέστερα. Αἱ βοῦς καὶ αἱ ἀγελάδες του καταλαμβάνον ἀπεράντους γαίτας. φθάνουσας μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἦκουε τὸν ῥόχθον τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια, λευκὰ ὡς ἦσαν, ὁμοιάζον πρὸς τὰ πρόβατά του, βόσκοντα εἰς τὴν ἀπόκρημον ἀκτῆν· ἡ θάλασσα ἐμυκάτο, καὶ αὐτὸς ἀνήσυχος ἀνεζήτη ἤδη τὰ ποίμνιά του τὰ ὅποια εἶχον ἀφῆνης ἐξηκοντισθῆ· πλήρης ἀγωνίας ἤδη ὁ Λαυρέντιος μετέβη καθ' ὕπνον εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐβασίλευεν ἄκρα ἐρήμωσις· εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν αὐτὴν ἐρημίαν εὔρε καὶ ἐκεῖθεν ἐσπευσεν, ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὠδούμενος, εἰς τὴν μάνδραν Πόσον αὕτη ἦτο μεγάλη, ὑψηλὴ καὶ σκιερὰ! εἰσῆλθεν ἐντός, ἀλλ' ἐπ' ὅσον ἐπροχώρει, τόσον ἡ μάνδρα καθίστατο πλέον ἀπέραντος, δεικνύουσα τὴν στέγην της, σκοτεινὴν ἐκ τῆς σκιάς, τὸ μεμαρμαμένον ἄχυρον καὶ τὰς κενὰς φάτνας. Αἶφνης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἐφάνη φωτεινὸν τι σημεῖον καὶ πάραυτα τὰ πρότερον ἀφανῆ ἀρνία, τὰ ὑπὸ τὰς φάτνας καὶ τὸ παχὺ ἄχυρον, ὠρθώθησαν βελάζοντα καὶ προσέβαλον τὰς κεφαλὰς των, ὡς ὅλα διηύθουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἐνῷ ταυτοχρόνως ἠκούσθησαν μυρία βελάσματα. Εἶδε τότε ὁ Λαυρέντιος ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀρνία ἦσαν ἀριγεννήτα καὶ ἐπὶ μεταξὺ αὐτῶν οὐδεμία ἀμνάς ὑπῆρχε. Τί θὰ ἐγένετο λοιπὸν χωρὶς ἀμνάδας ὅλη ἐκεῖνη ἡ ἀγέλη τῶν ἀρνίων; Εἶδε τότε ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ σημείου τὴν Βεβέταν, τείνουσαν πρὸς τὰ ζῶα τὸ κοῖλον τῶν χειρῶν της πλήρες γάλακτος καὶ πάραυτα ὅλα τὰ ζῶα κκαταπαύοντα τὴν δίψαν των εἰς τὴν πηγὴν ἐκεῖνην, ἥτις ἦτο ἀνεξάντλητος ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἤμισυ ἀνεσηκωμένης ἐμπροσθέντα τῆς νέας προέβαλλον κλώνες τριφυλίου μετὸς τοῦσδε ὁποῖους τὰ χορτασθέντα ἀρνία ἔπαιζον ἤδη, σύροντα αὐτοὺς διὰ τοῦ στόματος, ἐνῷ λάμψις ἐξεπέμπετο ἀπὸ τῆς κόμης τῆς νεαρᾶς κόρης, ἀπὸ τῶν χειρῶν της καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ τρυφεροῦ μεδιόματός της πρὸς τὰ περὶ αὐτὴν συνωστιζόμενα ἀρνία. Ὁ Λαυρέντιος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς Βεβέτας ἡσθάνθη ἀνακούρισιν, σκεφθεὶς ὅτι τὸ ποίμνιον εὔρε τὸν προστάτην του· ἀλλ' ἡ λάμψις, ἥτις τόσον ἀφθονὸς ἐξεπέμπετο ἀπὸ τῆς νεανίδος, τὸν ἐσκότισεν· ἐν ᾧ δὲ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς

ὀφθαλμούς, ἀφυπνίσθη. Θὰ ἐπροτίμα νὰ ἐξηκολούθει τὸ ὄνειρον· ἡ ὀπτασία ἦν εἶχεν ἴδει τῷ ἀφῆκεν ἀόριστον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδῃ, νὰ μάθῃ τὸ τέλος, ὡς λέγουσιν τὰ παιδία... ἀλλ' ἦτο ὅλος μόνος καὶ μακρὴν τῆς ἐπαύλευς. Ἐλαβε λοιπὸν βραδέως τὴν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀγούσαν, σκεπτόμενος πλέον ἢ ἄλλοτε τὴν μικρὴν θεραπαινίδα, ἣν τόσον ἠγάπα ὁ υἱὸς του. Ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζε καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐπανεφέραν ἐνωρὶς τὰ πρόβατα διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν νυκτερινὴν δρόσον καὶ ἐπανεκλείσαν τὴν κιγκλιωτὴν θύραν, ἐνῷ τὰ ἀρνία, ἀπυθνημένα ἤδη καὶ χορτασμένα, εἰσῆλθον εἰς τὴν μάνδραν καὶ ἀνεπαύθησαν. Ὡθούμενος ὑπὸ μυστικοῦ πόθου νὰ ἐπανίδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνειρου τοῦ ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὴν μάνδραν, ὅπως ἴδῃ τὸ ἐπιστρέψῃ ποίμνιόν του, καὶ ἐκεῖ εὔρε τὴν νεανίδα κλημένην εἰς τὴν θέσιν ἐκάθητο καὶ τὴν πρῶϊαν. Πάλιν ἐδῶ: εἶπεν. Εἶνε λοιπὸν πολὺ λαίμαργον τὸ ἀρνίον σου; — Καθὼς σεῖς, αὐθέντα μου, ἔτσι καὶ αὐτό, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μένη νηστικό. Καὶ πάλιν ἤδη ἠκούσθησαν αἱ διαπεραστικαὶ κραυγαὶ τοῦ παιδίου, κλαίοντος ἀπὸ ἰκανῆς ὥρας, χωρὶς κανεὶς νὰ δύναται νὰ τὸ καθησυχάσῃ. — Ὑποφέρει τὸ ἀτυχὲς μικρὸν, ἐπιθύρισε θλιβερῶς ἡ Βεβέτα, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν αὐλὴν. — Ἀγαπᾶς τὰ μικρὰ; ἠρώτησε τὴν ὑπηρετρίαν πλησιαζών. — Νεὶ, αὐθέντα μου, ὅλα τὰ μικρὰ! τὰ μικρὰ πουλάκι, τὰ παιδάκια τὰ ἀρνία· ὅλα αὐτὰ θέλουσιν καλὴ τροφὴ καὶ ἀγάπη. Ἐρυθρίασεν ὀμιλοῦσα, καὶ ἡ ὥραία μορφὴ της ἐδείκνυε τὴν στοργὴν καὶ τὸν ζῆλον τῆς μητρικῆς ψυχῆς της, ἐνῷ ὁ Λαυρέντιος τὴν ἐθεώρει πάντοτε τετραραγμένον καὶ ποθῶν νὰ εἴπῃ τόσα τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐκφράσῃ. — Βλέπεις, αὐθέντα μου, ἐπανελάθεν ἡ νεανὶς ἡ τροφὴ τῶν μικρῶν εἶνε ἡ ἀγάπη· ὅ, τι χρειάζονται εἶνε νὰ καταλαβῆναι κινεῖς τί θέλουσιν, καὶ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει μόνον ἐκεῖνος ποῦ τὰ ἀγαπᾷ. Ἐξω αἱ κραυγαὶ τοῦ μικροῦ ἐδιπλασιαζόντο. Ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τρέχων, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπανῆλθε φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ κλαῖον παιδίον τὸ ὅποϊον ἀνίστατο κτυπῶν τοὺς πόδας του καὶ κραυγάζον μεγαλοφώνως. Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τὸν ἔθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Βεβέτας ἥτις, ἐκπληκτος καὶ νῆχαριστημένη τὸ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων της. Τὸ εὐχαριστηθὲν παιδίον ἠνώθη ἐν τῇ ἀγκάλῃ της μετὰ τοῦ κοιωμένου ἀρνίου, καὶ τὰ πάντα πάλιν ἐσίγησαν ἐν τῇ ἐπαύλει. Ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τῶν προβάτων ἐπλήρου τὸν ὑψηλὸν θῆλον, καὶ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παρθένου, ἥτις τόσον καλῶς ἐγνώριζε τὴν μητρότητα, ἐκοιμήτο ἤδη γαλήνιον καὶ δὲν ἐζήτηε πλέον τίποτε. Τὸ σκότος βαθμηδὸν ἐπετείνετο καὶ ἡ Βεβέτα, τετραραγμένη, ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε πλέον νὰ ἀπέλθῃ ὅπως ἐτοιμάσῃ τὸ δεῖπνον. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος ἴστατο ἀκίνητος πρὸ αὐτῆς μετὸς βραχιόνων ἐσταυρωμένους, θεωρῶν ἄφρονος τὸ σύμπλεγμα, ἐν ᾧ κατὰ διαλείμματα ἔκυπτε τὸ βλέμμα καὶ ἠρυθρία. Τέλος ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς σοβαρὰ καὶ ἠδέει ἠκούσθη ἐν τῇ σκιά: — Ἀφοῦ ἀγαπᾶς τὰ μικρὰ, Βεβέτα, κράτησον τὸ ἰδικόν

μου τέκνον. Σὲ μόνον θέλει, καὶ ἔχει δίκαιον. Θὰ ἦσαι ἡ ἡ μήτηρ του. (Ἐκ τῶν τῆς Henri Greville). Μαρία Ἴσ. Σκληροῦ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΙΛΛ

Ἡρξάντι καὶ ἐξακολουθοῦν αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν εἰς τὸ ἀρχαιότατον τῆς πόλεως μας Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. Πᾶσα ὑπὲρ αὐτοῦ σύστασις κατόπιν τῆς πολυετοῦς εὐεργετικῆς; δράσεώς του ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἀποδοίνει περιττή.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΚΟΡΙΑΗ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ ἀξιόλογον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον ἤρχισαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου καὶ θὰ ἐξαολουθήτουν μέχρι 15ης Ὀκτωβρίου. Πλὴν δὲ τῶν τακτικῶν μαθημάτων ἰδιαίτερα ἐλήφθη φροντίς διὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν μαθητῶν εἰς πρακτικώτερα μέρη.

Ὁὗτω θὰ διδάσκωνται κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν ὑπὸ εἰδήμονος κοπτρίας, ἀγγειοπλαστικὴν, ζωγραφικὴν, ἥτοι ὕδατογραφίαν καὶ ἐλαιογραφίαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, γλυπτικὴν, κομποτεχνήματα καὶ μαγειρικὴν. Γίνονται δὲ καὶ μαθητῆρι μόνον διὰ τὴν σειρὰν τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ πρακτικῶν τούτων μαθημάτων, ἡ καὶ διὰ ξένων γλώσσας καὶ μουσικὴν.

Ἐπίσης καθηρίσθη καὶ τάξις, ἐν ᾗ θὰ μορφοῦνται νηπιαγωγοὶ κατὰ τὸ Φροεβολιανὸν σύστημα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς σοφῆς εἰσηγητρίας ἐν Ἑλλάδι τοῦ Φροεβολιανοῦ συστήματος κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου.

ΘΕΑΤΡΑ

Ὁ ἦρος τῆς θεατρικῆς αὐτῆς περιόδου εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ περιφανὴς ἰταλὸς δραματικὸς κ. Domini i. Τὸ ὄνομά του ἔγινε δημοτικῶς αὐτὸν

25 LEON TINSEAU 25

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἐν τούτοις ἐπανεφέραν πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ὅταν περὶ τὴν ἐσπέρα ὁ ἰατρὸς ἐπεσκέψθη αὐτόν, ὁ ἀσθενὴς ἀπήτησε ν' ἀφήσωσιν αὐτοὺς μόνους. — Πόσας ἡμέρας, ἰατρέ, θὰ ζήσω ἀκόμη; ἠρώτησεν ἀποτόμως. — Μὴ ἀνησυχῆτε δι' ἀπλὴν λιποθυμίαν ἐξ ἀδυναμίας προελευσάν, ἀπήτησεν ὁ ἰατρὸς. — Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω θετικῶς· μὴ με μεταχειρίζεσθε ὡς παιδίον. Δέκα πέντε; Ὁκτώ; Θὰ ὑποφέρω πολὺ; — Ὁχι, ἐντός στιγμῆς ἴσως... Ἄ! τόσον καλλίτερα! Ἰατρέ, θέλετε νὰ μοὶ ἀποδώσετε τελευταίαν χάριν; Πείσατε τὴν σύζυγόν μου ὅτι ἡ παρουσία της ἐν τῷ δωματίῳ μου μοὶ προσφέρει ἐπικινδύνους συγκινήσεις, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ εἰσέρχεται μόνον ὡσάκις προσκαλῶ αὐτήν. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ βλέπῃ τὰς ἀηδέϊ ἐνοχλήσεις τὰς προηγουμένας πάντοτε τῆς ἐπιὸχλητοτέρας στιγμῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν παραδίθῃ τὴν ψυχὴν. — Θὰ πράξω ὡς θέλετε, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, ἀποσυρθεὶς. Καὶ ὄντως, ἡ Εὐγενία εἰσῆρχετο μόνον ὡσάκις ὁ θαλαμηπόλος τοῦ συζύγου της προσεκάλεε αὐτήν· ἐνίοτε ἐνῷ εὕρισκετο ἐν τῇ θαλάμῳ τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ Γοδεφρουὰ ἠσθάνετο ἐπερχομένην κρίσιν δυσπνοίας, ἥτις συνεχῶς ἤδη ἠνώχλει αὐτὸν καὶ παρεκάλεε τὴν Εὐγενίαν ἠσυχῶς ν' ἀποσυρθῇ, προσαιζόμενος ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἡσυχάσῃ, πράγματι δὲ, ἵνα μὴ παραστῇ μάρτυς τῆς ἀγωνίας,

Χθὲς εἰς τὴν εὐεργετικὴν του τὸ Ἀθηναϊκὸν κινὸν ἐξεδήλωσε θερμωδῶς ὄλον τὸν πρὸς τὸν κ. Domini i ἐνθουσιασμὸν του, ὄλην τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην του. Οὗτος δὲ πάλιν ἀνεδείχθη ὑπέρτερος· ἑαυτοῦ, διδάξας μετὰ τελειότητος τὸ μέτρο; τῷ ἦρωος τοῦ χθὲς διὰ πρῶτον φοράν δοθέντος νέου δράματος· ἢ ὀνόματι τῆς συνειδήσεως.

Περὶ τοῦ νέου τούτου ἔργου θέλομεν γράψαι ἐκτενέστερον εἰς προσεχέας μᾶς φύλλον.

— Ἄλλα μετ' ὅλας τὰς πρὸς τὸν Ἰταλικὸν θάσον συμπαθείας πρὸ κοινῆς, ἡ κ. Παρασκευοπούλου συναγωνίζεται μετ' αὐτοῦ ἔχουσα πάντοτε πολυαίριμον τὸ φανκτικὸν ἀκρατήριόν της καὶ δρέπουσα πάντοτε δάφνας νίκης; καὶ περισσοτέρας ὄλον ἀποκτώσας συμπαθείας.

— Καὶ τὸ γαλλικὸν κωμειδῶδιον φαίνεται ἐπιτυχῶς; καθηρισμένον, δυστυχῶς ὅμως τὸ repertoire του δὲν εἶναι πολὺ ἐπικαιροποιητικὸν δι' οἰκογενεὰς μάλιστα. Τὸ δρᾶμα πρέπει νὰ ὑποστηρίχῃ εἰς τὸν τόπον μας, διότι ὁ ἀπερχόμενος ἐξ αὐτοῦ ἀποκομίζει πάντοτε καὶ ἠθικὸν ὄφελος, πλὴν τῆς ἀληθοῦς τέρψεως, ἣν τῷ παρέχει θάσος δραματικῶς καλῶ, καθηρισμένους.

Οἱ Βοκάκιοι καὶ τὰ παρόμοια εἶναι βεβαίως πράγματα γαργαλιστικὰ καὶ διασκεδαστικὰ, ἀλλ' ἀποπνεύουσιν πολὺ μολυσμένον, πολὺ ρυπρὸν ἄερα, ὡστε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν ν' ἀποφεύγῃ τὴν τοιοῦτου εἶδους ψυχαγωγίαν.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Α. Ι. Ο. Ἀθήνας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μελετήσῃτε τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Τὸ ἀποσταλὲν ἐσφαλμένον.— Δα Ε. Χ. Ρ. Ζυρίχη. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 30 ἐλήφθη. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς ἐν ὀνόματι τῶν εὐεργετηθέντων. Τὸν τρόπον τῆς διαθέσεώς τῶν θέλετε ἴδει εἰς τὴν γενησομένην σχετικὴν λογοδοσίαν. Τὴν μετὰ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Ἀγωνίου ἐπιτολὴν σας ἔλαβον μετὰ τοῦ ἐσωκλειστοῦ ποιήματος. Εἶχε γραφῆ μετὰ πολλὴν καρδίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ μετὰ τέχνην. Τὸ ἐκράτησα δι' ἐμέ. Διὰ δημοσίευσιν ἂν θέλετε νὰ ἀρχίσῃτε ἀπὸ μεταφράσεως πεζᾶς; θὰ τὰς δεχθῶ πολὺ εὐχαρίστως.— Καν Μ. Β. Σύρον. Ἐλάθετε τὴν τελευταίαν μου καὶ εἶσε σύμφωνος μετὴν ἰδέαν μου; Ἀποῦ πῶ; δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν σας.— Δα Α. Π. Λιβεροῦ. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 24 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ἰδηγίαις σας.— Καν Δ. Μ. Μασσαλίας. Σὰς εὐχαριστῶ δι' ἐνθουσιώδεις κρισεῖς. Ἀδυνατῶ νὰ γράψω ἐκτενέστερας τὰς ἐν λόγῳ ἐπιστολάς καὶ διότι ἴσως, ὅ, τι ἀρέσκη εἰς ὑμᾶς, ἐπικρίσκει εἰς ἄλλας καὶ διότι θὰ κατανήσω νὰ γράψω ὅλην τὴν Ερμηρίδα μόνῃ μου, τὸ ὅποϊον θὰ εἶναι καὶ μονότονον καὶ ἀναιρὸν.— Καν Α. Ε. Τ. Κίτων. Ἐπιστολὴ σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Ἡ εὐγενὴς προθυμία σας με καθυποχρεῖ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φιλοτιμηθῶν τέλος νὰ φανῶν συνειπεῖς εἰς τὰς ὑποσχέσεις των.— Καν Δ. Π. Κτήμα Πάφου Κύπρου. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 16 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Κ. Δ. Λιθόρον. Ἐγενεῖν ἀκρι-

ἦν ὁ δυστυχὴς ἐξίστατο κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἡ Εὐγενία προσπειριμένη εἰς πιστεύει εἰς τὰ λεγόμενά του, ἀνήρχετο, μόλις καταπίνουσα τὰ δάκρυά της.

Ἐν τούτοις κατὰ βραχείας περιόδους ἐπαλινδρῶμι ἐν τῇ ζωῇ καὶ τότε ἐπανήρχετο ἡ κλίσις του πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ ὠμλῆι περὶ τῶν μεγάλων μουσικοδιδασκάλων, καὶ τῶν ἀποτυχῶν ἢ τῶν ἐπιτυχῶν τῶν ἔργων αὐτῶν. Ἦμερᾶν τινὰ μάλιστα παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του νὰ ψάλλῃ τὴν μεγάλην συμφωνίαν τῆς πριγκηπίσσης Ἀδοσίδου ἐκ τοῦ «Κωνσταντινοῦ», ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄματός, ὅπερ συνέβη μόνῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐξεραγῆ εἰς λυγμοὺς καὶ τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ οὐδέποτε πλέον νὰ γείνη παρ' αὐτοῦ λόγος περὶ μουσικῆς.

Ἡ ἐπιδεινούμενὸν τοῦ Γοδεφρουὰ κατάστασις ἐξῆπτε τὸν εἰλικρινῆ οἶκτον τοῦ πριγκηπὸς Κεμενέρ, συχνότατα ἐπισκεπτομένου αὐτόν. Παράδοξος ἡ ὑπαρξίς, ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα Σωβάλ, αὐτῷ τοῦ ἀνθρώπου, ἐφανταζόμενον αὐτὸν μακροῦ μέλλοντος καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι ἤδη ἡμερῶν μόνον. Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐξαφανίζονται δύο δόξαι, δύο τάλαντα, καὶ ὄνομα ἀκηλίδουτον!

Ἐξ ἡμερῶν παρηλθόν, ἀπ' οὗτο ὁ Γοδεφρουὰ εἶχε γράψαι πρὸς τὸν Πατρίκιον, ἐναγωνίως δὲ ἀνέμενε τὴν ἀφίξιν του. Ἐὰν ἔφθανε πολὺ ἄργά; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἰς οὐδὲνα ἐκφράζων τοὺς φόβους του. Ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐγενία ἀπέφυγε νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅτι τηλεγραφικῶς μετεβιβάσθησαν αἱ γραμμαῖά του εἰς τὸν Πατρίκιον.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ μολοντὸ ὁ Γοδεφρουὰ ἔπεισε τὴν σύζυγόν του νὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμάξης οὐχ' ἤτονον ἀνεγνωρίσειεν ὅτι ἦτο ὁ κρότος τῆς ἀμάξης τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἠγέρθη ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ αὐτοῦ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν.

— Εἶναι ὁ Ὁ-Φάρελ, εἶπεν εἰς τὴν νοσηλεύουσαν αὐτὸν μητέρα Σωβάλ· τὸ προσαιθάνομαι. Νὰ ἔλθῃ γρήγορα, καὶ νὰ μὰς ἀφήσῃτε μόνους. Πάραυτα ὁ νεανίας εἰσῆλθεν.

— Μὴ με ἐναγκαλισθῆς ἰσχυρῶς, θίθι θὰ με καταρρίψῃς. Κάθισον ἐκεῖ καὶ

δὴ ὅ,τι εἶχον προῖδει. Σὰς στέλλω πάντα τὰ ζητούμενα. Καν Ε. Π. Βουκουρέστιον. Μήπως ἐγὼ ἐγνωρίζον κὰν τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα; Τοιαῦτα εἰδοποιήσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν.—Καν Π. Ζ. Ὀλτέντζαν. Δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τῆς εὐγενούς προθυμίας σας. Σὰς εὐγνωμονῶ ἐπεὶ ἔως, ἐλπίζουσα πολὺ εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐνεργητικότητά σας.—Δα Κ. Β. Καβάλλαν. Ἡ ἐπιστολή σας με ἐνεθάρσασε, ὡς με ἐσκαλοῦσεν ἡ εὐγενὴ σας προθυμία καὶ ἡ καλὴ σας διάθεσις. Ἐλπίζω ὅτι με τὸσον μεγάλην καρδίαν θὰ καταρθώσητε ὅ,τι θελήσετε.—Κον Στ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συμμορφώμεθα ὁδηγίαις σας. Ἐπισπεύσατε μόνον σὰς παρακαλούμεν εἰσπράξεις, διότι εἶναι μεγάλη ἀνάγκη.—Δα Κρ. Γ. Μ. Κατωχώριον Βώλου. Ἡ συνδρομὴ εἶναι 5 καὶ 8χι' 4 δρ! Ἐυαρεστήθητε νὰ συμπληρώσητε τὸ ἐλλείπον. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Καν Δ. Μ. Κάϊρον. Δὲν παύομεν ἡμεῖς. Ἦγνοοῦμεν ἐντελῶς ὅτι κατεβάλετε τὴν συνδρομὴν σας, διότι ἀπὸ πολλοῦ στερούμεθα εἰδήσεων τοῦ ἐκεῖ ἀντιπροσώπου μας.—Κον Δ. Ζ. Σμύρνην. Φρ. γρ. 20 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Κ. Π. Γ. Λα Βος Σάμου. Σὰς εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ σὰς συγχάρω δι' ὠραία καὶ φιλόανθρωπα αἰσθήματα.—Κον Ζ. Κ. Σμύρνην. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. γρ. 16 ἐλήφθη καὶ ἐπιστώθη ἡ δις Αἰ. Γ. διὰ δύο ἔτη. Ὑποθέτω ὅτι καὶ ἄλλοτε θὰ σὰς ἀπηντήσαμεν. Ἀλλὰ ἡ ὑπογραφή σας εἶναι τὸσον δυσανάγνωστος, ὥστε πιθανόν νὰ ἐσφαλόμεν εἰς τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός σας.—Κας καὶ κ. Εὐ. Λάρισσαν.—Κ. Α. Κ. Καρδίτσαν.—Γ. Π. Τσ. Βόλον.—Θ. Ι. Κ. Τεργέστην.—Εὐ. Δ. Μπ. Κραϊώδαν.—Στ. Κ. Δ. Μεγαλαῖ.—Δ. Ο. Ἀχλάδι.—Αἰ. Π. Ἀλεξάνδρειαν.—Εὐ. Δ. Σύρον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως τόπος εἰς τὸν ὅποιον ἡ γυναικεία ἐργασία νὰ ἐκτιμᾶται καὶ ἐνιαχῆται περισσότερο τοῦ ἰδικοῦ μας. Εἰς οἰανδήποτε βιομηχανίαν καὶ ἐὰν ἐπέδωθι μέχρι σήμερον ἡ γυνὴ ἠδούκηθησε. Καὶ οἱ βιομηχανοὶ μας ἐκτιμῶντες τὴν ἀξίαν τῆς προσπαθοῦν ὀσημεραὶ νὰ διευκολύνουν περισσότερο τὴν δρᾶσιν τῆς.

Ἦδη ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γνωστός καλλιτέχνης ὑποδηματοποιὸς κ. Φωστήρας ἴδρυσεν τμημα Κυριῶν, τὸ ὅποιον θὰ διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκας, καὶ εἰς τὸ ὅποιον θὰ προσέρχονται μόνον κυριαί, ἵνα δίδουν τὰ παραγγελίας των, τὰ μέτρα των καὶ ἐνεργῶν τὰς ἀγορὰς των.

Εἰς τὸ τμημα τοῦτο αἱ τιμαὶ θὰ εἶναι ἐνταυτῷ κατώτεροι ὄλων τῶν ἄλλων ὑποδηματοποιῶν, με' ἐργασίαν, ἐνοεῖται, ἐντελεστέραν, στερεωτέραν καὶ καλλιτεχνικωτέραν τῶν λοιπῶν.

Τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπηρετιῶν μετηνέχθη ἀπὸ 1ης 7/βρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου ἀρ. 41.

δός μοι τὴν χεῖρά σου. Οὕτω θέλω νὰ τὴν κρατῶ, καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἐξαφανισθῶ, μὴ τὴν λησμονῆς.

— Ἐλαβα τὸ τηλεγράφημά σου.

— Ποῖον τηλεγράφημα; "Α! ἐννοῶ, προνοεῖ δι' ὅλα! Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ ὁμιλήσω μετὰ σοῦ σπουδαίως, διότι γνωρίζεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνός ἐτοιμοθανάτου λόγοι περιττοί. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φεισθῶμεν τῶν νέρων τῶν δύο ἀτυχῶν γυναικῶν, πρὸς ἃς ἐτοιμάζω τὴν ἐορτὴν ἣν γνωρίζεις...

— Σὲ εὐρίσκω ἀρκετὰ ζωηρόν, δὲν ἐφανταζόμην αὐτό.

— Μὴν ἐμπιστεύεσαι πολὺ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν μου; τὸ σῶμα εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου δὲν κατοικεῖ πλέον ἐν αὐτῷ. Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἐξήτουν νὰ ζήσω ἐν μόνον ἔτος καὶ ἰδοὺ ὑπολείπονται τρεῖς μῆνες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εὐτυχίας μου. Θὰ ἀπρηχώμην δὲ εὐτυχῆς, Πατρικίε, ἐὰν ἀπῆντας εἰς δύο ἐρωτήσεις μου. Τὴν ἀγαπᾷς; Καὶ ἐκείνη σὲ ἀγαπᾷ;

— Ἀφες αὐτὰς τὰς ἰδέας πλέον, ἀπῆντησεν ὁ νεανίας, προσπάθησον νὰ θεραπευθῆς ταχέως, διὰ νὰ ἀναχωρησῶ ἡσυχος.

Ὁ Γοδεφρουῦ σιωπῶν ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, τοῦ υἱοῦ του σχεδόν, σκεπτόμενος μετὰ τὴν ὀξείαν διορατικότητά του θνητσκοντος, πᾶν ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ συμβαῖον μεταξὺ Πατρικίου καὶ Εὐγενίας καὶ οὐδὲν τὸ ἔσποτον εὐρίσκεν. Ἀψῆνης τῷ ἐράνην ὅτι θέλεα ἐξερρήγνυτο ὑπὸ τὰ δάκτυλά του.

Ὁ σφιγμὸς τοῦ νέου ἐπολλαπλασιάσθη, τὸ αἶμά του ἀνέθρασε, συγχρόνως δὲ κρότος ἀμέξεως ἠκούσθη ἐν τῇ αὐτῇ, μετ' ὀλίγον βήματα ἠκούσθησαν καὶ κωνὴ παλλομένη ἀντήχησεν ἐρωτώσα. Ἦλθε; Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν ἔστη πρὸ αὐτῆς. Ὁ σφιγμὸς τοῦ νεανίου ἐσταμάτησεν ὑπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ Γοδεφρουῦ, τὸ αἶμά του ἔστη, τὸ μυστικὸν τοῦ Πατρικίου ἐπροδόθη.

— Καλημέρα Πατρικίε,

— Καλημέρα σας, Κυρία!

Καὶ τὸ βλέμμα αὐτῶν διεσταυρώθη ἀταράχως πρὸ τοῦ Γοδεφρουῦ, αἱ χεῖ-

ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΘΑΛΑΜΟΣΤΟΛΑΙ

Τώρα μετὰ τὰς νέας μετοικήσεις ὅλαι ἀνακαινίζομεν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤτερον τὴν ἐπίπλωσιν τῶν οἰκῶν μας, προσθέτομεν νέα ἐπιπλα, ἄτινα ἀπαιτεῖ ἡ τοῦ νέου οἴκου διαρρασίς, διορθοῦμεν τὰ παλαιὰ, ἵνα εὐμαρέστερον διέλθωμεν τὴν χειμῶνα.

Ὁ ἐν τῇ ὁδῷ Φωκίωνος ἐπιπλακατασκευαστῆς καὶ θαλαμοστόλος κ. Δημητρίου, ὁ συνδύζων εἰς πᾶσαν ἐργασίαν τοῦ γούστου Παρισίνου μετὰ τιμὰς συγκαταβατικὰς καὶ στερεότητά ἐργασίας μοναδικήν, ἔχει τὸ μέγα πλεονέκτημα νὰ μεταβάλῃ μετὰ ἐλαχίστας δαπάνας ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην τὸν οἶκόν σας εἰς καλλιτεχνικὸν ἑνδιαίτημα, τὸ ὅποιον καὶ σεῖς δυσκόλως ἀναγνωρίζετε.

Ἡ ὁδὸς Φωκίωνος εἶναι παράδος τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ παρὰ τὸ ἐμπορικὸν κατὰστημα τοῦ κ. Κατελοῦζου.

ΡΑΠΤΡΙΑ. φορεμάτων, τελειοποιηθεῖσα παρὰ τῆ κ. Desseigné, ζητεῖ ἐργασίαν εἰς οἰκογενεῖας. Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφοραὶ εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΒΟΥΤΥΡΟΝ γευστικὸν καὶ ἄδολον τοῦ Παρνασσοῦ ποιότητος ἀρίστη: πωλεῖται εἰς τὸ ἐμποροραπτικὸν κατὰστημα τοῦ κ. Νικολάου Πύρρου ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου ἀρ. 8. Πᾶσα καλὴ οἰκοδέσποινα προμηθευομένη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ βούτυρον τοῦ ἔτους, ἄς σπεύσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παρυσιαζομένης ταύτης εὐκαιρίας

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετηνέχθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «Μουτῶν» ἀριθ. 11 οἰκίαν ἀπέναντι τῶν γραφείων τῆς «Νέας Ἑφημερίδος».

ΓΑΛΑ τοῦ Ὑμητοῦ ἀρωματικὸν καὶ γλυκὺ, ἄδολον καὶ παχύτατον πωλεῖται εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον Γιαννέτζου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους ἀρ. 4. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν; καθ' ἣν τὸσον σπανίζουσι τὰ ἀγνὰ γάλατα.

ρὲς των συνεσφίχθησαν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν παρέμειναν ἀπαθῆ, οὐδόλως προδύσαντα τὴν κατέχουσαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἀγωνίαν.

Ἀλλ' ὁ Γοδεφρουῦ οὐδέμιαν ἐρώτησιν ἀπήθουσε τῷ Πατρικίῳ δὲν ἦτο πλέον οὔτε ἐγωιστῆς οὔτε φιλόποτος, οὔτε ζηλότοπος. Ἀπᾶς ἐτι πρὶν ἢ ἐγκαταλίπει τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον, ἐμελλε νὰ συντελέσῃ ἐν τῇ εὐτυχίαν τῶν δύο προσφιλῶν αὐτῷ ὑπάρξεων. Ἀλλὰ προηγουμένως εἶχεν ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ κατὰ μόνας. Μετὰ τὰς συνήθεις ἐρωτήσεις τῆς Εὐγενίας περὶ Ἀλγερίου καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πατρικίου, ὁ Γοδεφρουῦ εἶπεν. Ὑπαγε, Πατρικίε νὰ ἴδῃς τὸν κῆλὸν μας καὶ σὺ Εὐγενία, συνόδευσεν τὸν φίλον μας. Δεῖξον αὐτῷ, πρὸ παντός, τὰ ἀπαράμιλλα Πυρρηναῖα ἀληθῶς κατὰπληξιν ἠσθάνθη εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Πατρικίος.

Κατὰ πρῶτον ἤδη παρετήρησε πόσον ὁ θάνατος εἶχε προχωρήσει τὸ ἔργον του ὅποιον ἄλλο δειγμα τοῦ προσεχοῦς τέλους ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ, παρὰ τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀνιξικαίαν, ἣν μόνον ὁ προαισθανόμενος θάνατον δύναται νὰ δώσῃ;

Ὑπήκουσαν βλέπων αὐτοὺς σιωπηλῶς πλανωμένους ἀνὰ τὰς ἀτραπούς τοῦ μικροῦ κήπου, θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἦσαν δύο σκιαὶ ἄφωνοι, ἀπερροφημένοι ὑπὸ ὀδυνηρῶν σκέψεων. Πρῶτῃ ἡ Εὐγενία εἶπεν: Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον τὸν ἐπερὶ ποιήθη! Ἦθελα νὰ βλέπατε τὴν πρὸς αὐτὸν μερίμναν μου! Πῶς ἐτήρησα τὸν λόγον, τὸν ὅποιον σὰς ἔδωκα! Καὶ ὅμως πολὺ ταχύτερον ἢ ὅσον ἠλπίζομεν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον, εἰς δὲ εἶμεθα!

Ὁ Πατρικίος ἐρρήγγυσεν ἐσκέφθη ὅτι τὸ μαρτύριον τοῦ νὰ παραστῇ εἰς τοιαύτην κρίσιμον περίστασιν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ θὰ ἀπῆται ὑπερανθρώπου δύναμεις καὶ ἐπιτόμια νὰ ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλγερίου. Ἀλλὰ βλέπων τὰ ρέοντα δάκρυα τῆς συντρόφου του, ἀπῆντησε.

— Γνωρίζω ὅτι οὐδέμιαν ἄλλη γυνὴ θὰ παρέτειν εἰς μάλιστα τὸν βίον τοῦ μέγρ' σήμερον

— Εἴθε νὰ ἔφευγον ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ, ἐψιθύρισεν ἡ Εὐγενία.

(Ἀκολουθεῖ).